

Силвия Кристъл

Белезите на страстта

МОНТ

Copyright © 2020 Силвия Кристъл

Всички права са запазени. Някоя част от тази книга не може да бъде препечатвана по какъвто и да е начин – ръчно, фотографски или електронно, или под формата на фонографски запис; не може да бъде съхранявана като компютърен файл, излъчвана или копирана за обществено или лично ползване, освен кратки цитати за статии и рецензии, без изричното писмено съгласие на издателя.

Силвия Кристъл

Белезите на страстта

© Корица: МОНТ ООД

© Компютърен дизайн: Наталия Николова

ISBN 978-619-169-?????

1

Повечето любви умираг неусетно. Гаснат тайно, линеят тихо, агонизират бавно. Моятa умря брутално. През един мразовит следобед върху заснежената настилка на пътя. В смъртния акт грижливо са записани датата и часът. Любовта на живота ми престана да диша, спря да излъчва светлина, притихна и издъхна. Без тревожни симптоми. Без индикации. Без очевидни белези. Без ясни предупреждения.

Често пъти любовта умира, когато си мислиш, че е най-здрава. Не лежи на смъртен одър. Не ти дава възможност да се разкиснеш от приближаването на края. И не ти разрешава да я спасиш. А най-малко ти оставя време да се сбогуваш с нея.

Когато ми съобщиха, още не знаех, че всъщност отдавна е била на изкуствено дишане. Нямах представа, че е останала съвсем без сили. Че е слабеела, вехнела, изнемощявала. Дори не подозирах, че така застрашително е залинявала.

Любовта никога не си тръгва. Тя винаги умира. Дави се в невъзможността да оцелее. Скача в празното. Или поглъща непремерена доза отрова.

Моята умря на пътя. Разби се в сблъсъка със собствената си неспособност да избяга от предначертаната нелогичност. Погребах я след три дни. На четвъртия разбрах, че от години е била мъртва.

2

С Бертата се отегчавахме до смърт. Изборът се влачеше вече втори ден и с нищо не подсказваше, че ще приключи скоро. Мислите ми кръжаха около предстоящото изпитание в Милано. Бертата не криеше колко ужасно би се чувствала, ако пуснем чужд човек в къщата.

Непознатата седеше на ръба на огромния кожен диван и гледаше през прозореца. Вероятно се питаше защо си губим времето. Защо не зачитаме и нейното. Липсата на интерес се бе просмукала върху израженията ни. Бертата наблюдаваше жената върху дивана с неприкрита враждебност. Обектът на откровената ѝ неприязън полагаше възхитителни усилия да не отдава значение на тровещата въздуха ненавист.

- В състояние ли сте да започнете утре? – Гласът ми разбуди задрямалата тишина. Берта трепна и извърна смаяно глава. Не ѝ оставих време да се поддаде на гнева, който я обзема всеки път, когато предприема неотговаряща на желанията ѝ стъпка.

Жената върху дивана ме изгледа с недоверие. Поколеба се за миг, след това кимна неуверено.

- Ще съм Ви благодарен, ако утре в осем сте тук и поемете задълженията си... – Събрах купчината разпилени листове и избутах стола назад. Налагаше се час по-скоро да приключа с тази история. Предстояха ми важни, неотложни и значими дела.

Докато подреждах бумагите, зърнах как в блуждаещите очи на непознатата пробяга объркване. Тя се вторачи в налятото с кръв лице на Берта. След това отмести светлия си поглед към моята студено дружелюбна физиономия.

- Препоръките Ви са надеждни. Опитът Ви е впечатляващ. Качествата Ви са обещаващи. – Изобщо не си бях направил труда да прегледам препоръките. Нито се бях задълбочил в подробностите от биографията. Взрях се в горната част на листа и едва сега узнах, че кандидатката се казва Бриана Бурловска. Името ми се стори необичайно. Но не звучеше чак толкова смущаващо, че да не я допусна в дома си.

Жената се изправи.

- Утре в осем ще бъда тук – прошепна смутено тя. Берта я измери с поглед. Опита се да прецени ще успее ли да се справи в разумни срокове с противник като Бурловска. Самият аз след по-малко от час потеглях за Милано. Щях да оставя опърничавата Берта сама да се бори с урагана на чувствата си.

- Чакайте! Забравихте договора... – Сведох глава и затърсих мястото, където трябваше да сложа подписа си.

Стиснах химикалката и изписах със замах зашеметяваща сума в графата за месечно възнаграждение. Берта се възмути до такава степен от щедростта ми, че не успя да изрази подобаващо негодуванието си. Усмихнах се злорадо. Разхищенията са едно от малкото неща, с които давам на опърничавата Берта да разбере, че парите са си мои и ще ги прахосвам, както намеря за добре.

- Прегледайте договора. Ако срещнете условия, които не отговарят на желанията Ви, ще ги обсъдим в процеса на работата.

Непознатата пристъпи колебливо и постави подписа си до моя. Пое купчината листове и ги пъкна в чантата си.

- Убедена съм, че сте помислили за всичко – отвърна безизразно тя. След това се запъти към вратата.

Изпитах главозамайващо чувство на облекче-

ние. Бях направил добър избор. Утре в осем жената обеща да е тук. А ако всичко вървеше по план, самият аз утре в осем щях да се излежавам в огромното меко легло, задушаван от обсебващите прегръдки на моята властна, ненаситна, вироглава и непоносима Кармелина.

3

Нещата в живота невинаги стават така, както ги замисля човек. В осем без десет свадливата Берта позвъни и започна да обяснява несвързано, объркано и възбудено, че в къщата е възникнал проблем. Бях сигурен, че жената от другата страна на линията е изкарала безсънна нощ. И по всичко личеше, че ще направи и невъзможното, за да скапе един от най-важните дни в живота ми.

Доколкото успях да схвана, проблемът изникнал рано сутринта и отговарял на името Бриана Бурловска.

Изправих се в разхвърленото легло. Мразех проблемите. Особено онези, които ги създават заядливи, лукави и лицемерни същества като Берта.

В ухото ми долетя фъфлене, предизвикано от прилив на неудържим гняв. Берта положи неимо-

верни усилия да овладее раздразнението си и обясни, подбирайки изрази с неприкрито неприличен оттенък, че нахалницата Бурловска отказвала да започне работа, докато не изясни с мен жизненоважен за нея въпрос.

Въздъгнах отегчено. Една от заблудите, на които робува всеки средностатистически мъж на планетата, е илюзията, че ако остави две жени заедно, те ще намерят общ език. За своите четиридесет и шест години неведнъж бях имал повод да се убедя, че първото нещо, което правят две жени заедно, е да стъпчат това красиво очакване.

Потокът от словесна вакханалия се лееше в ухото ми и от това, което успях да отсея, стигнах до заключението, че Бурловска не е склонна да започне работа в дома ми, защото е недоволна от възнаграждението.

Жените рядко съумяват да ме изненадат, но непознатата успя. Откритието разля горчивина в съзнанието ми. Към никого от служителите си не съм проявявал подобна щедрост. Сигурен съм, че Берта е споделила пред новоназначената този факт.

- Представяте ли си! Не била в състояние да приеме подобна сума... – Думите на събеседницата ми внесоха известна яснота в ситуацията. Можех да се обзаложа, че дълбоко в душата си лукавата Берта ликува. Колкото и да е великодушен към служите-

лите си човек, те винаги се радват, когато на пътя ти изникне проблем.

Едно от удоволствията в живота ми е да вадя свадливата Берта от кожата ѝ. И този път не пропуснах случая да се възползвам от това свое умение. Поех дълбока глътка въздух и попитах отчетливо:

- Обясни ли ѝ, че ще се налага да приема и месечни бонуси? Както и допълнителни възнаграждения? И дори ще е принудена да получи още една заплата за Коледа?

Напрегнах слух. Берта се беше снишила. Бях я зашлевил със собствената ѝ безцеремонност.

- Когато се върнете, ще ѝ го съобщите лично – отвърна троснато тя. – Дотогава ще се наложи госпожата да си подвие опашката и да се изнесе оттук.

- Не си го и помисляй! – Гласът ми стана строг. – Не можем да си разрешим да търсим друг човек. Бъди така любезна да уведомиш госпожата, че докато се върна, ще работи за възнаграждение, което, според собствената ѝ преценка, отговаря на усилията ѝ. След това се надявам да постигнем съгласие.

Ако Кармелина не спеше на педя от рамото ми, вероятно щях да влея малко разум в красивата глава на вироглавата Бурловска. Но при създадите се обстоятелства се налагаше Берта да свърши тази работа.

- Не зная дали ще успея да убедя това своенравно същество да си събере претенциите и да погледне отговорно на задълженията си...

- Ще успееш, скъпа, ти си способна на всичко – заявих със смесица от непоклатима увереност и процеждащо се презрение.

Бях сигурен, че най-съкровено желание на Берта е да прогони с ритници Бриана от дома. Само тогава щеше да се успокои. Но се надявах, че след толкова години вярна служба лукавата Берта най-после е проумяла колко безкомпромисен ставам, когато прояви неподчинение.

- Напълно във възможностите ти е да сложиш нещата по местата им, Бети. – Не можех да си представя по-умиротворяващ завършек на разговора ни.

- Повдига ми се, когато наричаш онази заядлива кранта „Бети“... – Кармелина се размърда, отвори силно изрисуваните си очи и плътният ѝ глас ми напомни, че през този ден ми предстоят и други изпитания. Самата Лина, както гальовно наричах жената между завивките, бе родена в същата година, през която се бе появила на бял свят и вярната ми Бети. Но следвайки необяснимата женска логика, не само си бе внушила, но се опитваше да втълпи и на мен, че двете принадлежат към различни поколения.

Сбогувах се набързо с домашната помощница, оставяйки ситуацията в дома да се крепи върху капризната ѝ воля.

Една от непростимите грешки в живота ми е, че се бях обградил с жени. С нагли, властни, непокорни, своенравни и коварни женски същества, чиято единствена цел беше да вгорчават дните ми. Бурловска създаваше впечатлението за красиво изключение. Изглеждаше свенлива, сговорчива, отстъпчива. Но ето, че и тя от първия ден показва зъбите си.

Кармелина обърна едрото си тяло и леглото се разтресе. Чувствах се като на война. Единственото, което бе в състояние да ме спаси, беше ризницата от търпение, която нахлузвах покорно преди всяка житейска битка.

4

Пазачът проследи самотната фигура на мъжа, приближаващ с уверена крачка към високата желязна врата. Това беше третата поява на непознатия от началото на седмицата. Посетителят бе едър, с гъста тъмна коса и съсредоточено изражение, върху което не личаха белези на униние или

скръб, така присъщи на хората, посещаващи това тъжно място.

Не носеше цветя, което също беше странно. Служителят от охраната се престори, че търси нещо в стар, разкъсан тефтер. Онзи мина покрай откренатия прозорец. Ако можеше да напусне поста си, би го проследил. Откакто го видя за първи път, съмнението се загнезди в душата му. Човекът от охраната се приведе напред и заби поглед в широкия гръб на непознатия. Походката разкриваше самонадеяността на човек, който не би се спрял пред нищо, за да постигне целта си. Дежурният запрелиства тефтера.

Хората, които идваха тук, бяха покосени от мъка. Лицата им бяха изпити, страните – хлътнали, очите – зачервени от плач. Този беше изпълнен с решимост. Движенията му бяха резки, стъпките – напористи.

Непознатият тръгна по алеята, която отвеждаше към моста. В този миг вниманието на портиера привлече появата на висок мъж, който притича зад паркиралите автомобили и се огледа неспокойно. По всичко личеше, че държи присъствието му да остане незабелязано. Новодошлият премина забързано през огромната желязна врата, кимна неопределено по посока на пазача, стараяйки се да избегне погледа му, спря за миг зад масивната мраморна колона и се запъти към кипарисите.

Когато и този странен тип се отдалечи, човекът от охраната излезе от стаичката. По това време на деня гробището беше безлюдно. Пазачът поклати глава. Имаше нещо съмнително в присъствието на тези двамата. Вероятно пристигаха тук, за да заговорничат край някой изоставен гроб. Уреждаха срещите си далече от любопитни погледи. А може би крояха нещо опасно.

Дежурният опипа револвера на кръста. Трябваше да ги държи под око. Тези излъскани красавци бяха в състояние да му стоварят някоя неприятност на главата. Той огледа още веднъж пустеещите алеи.

Нямаше никакво желание да става свидетел на грозно престъпление. Не и по време на свое дежурство. Когато колегата му поемеше смяната, приятелчетата можеха да правят, каквото си поискат.

Той се върна в тясното помещение и завъртя бутона на радиоапарата. От тонколонката се разнесе мощният глас на Бернардо Бергони. Пазачът се усмихна. Не съществуваше по-подходяща музика на това самотно място от прочутата ария на Великия херцог от знаменитата опера на Верди „Риголето“.